

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 25/06
11.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Соње Бркић, Споменке Зарић, Слађане Накић-Момировић и Николе Станојевића, чланова већа, у парници тужиоца АА кога заступа АБ адвокат, против тужене Републике Србије – МУП, СУП-а Врање – ОУП Владичин Хан, коју заступа Републички јавни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Округног суда у Врању Гж.678/05 од 30.3.2005. године, у седници одржаној дана 11.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

I. ОДБИЈА СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Округног суда у Врању Гж.678/05 од 30.3.2005. године у погледу одлуке о исплати главног потраживања у износу од 584.853,32 динара.

II. УКИДАЈУ СЕ у преосталом делу пресуда Округног суда у Врању Гж.678/05 од 30.3.2005. године и пресуда Општинског суда у Владичином Хану П.191/04 од 10.12.2004. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Округног суда у Врању Гж.678/05 од 30.3.2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Општинског суда у Владичином Хану П.191/04 од 10.12.2004. године којом је обавезана тужена да тужиоцу накнади штету у износу од 1.099.905,67 динара са законском затезном каматом од 1.7.2004. године до исплате, и накнади му трошкове поступка у износу од 110.669,00 динара.

Против ове правоснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку (ЗПП) који се примењује на основу члана 491. став 1. и 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС",бр.125/04) и нашао да је ревизија делимично основана.

У поступку, у погледу одлуке о основу тужбеног захтева и обавезе тужене да тужиоцу накнади штету због незаконитог престанка радног односа у висини изгубљене зараде од 584.853,32 динара нема битних повреда из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју ревизији суд пази по службеној дужности и члана 345. став 2. тачка 14. и члана 354. став 1. у вези члана 375. став 1. ЗПП на које у ревизији указује тужена. Нижестепене пресуде у овом делу садрже јасне разлоге о одлучним чињеницама, а другостепени суд је оценио све жалбене наводе од одлучног значаја и означио разлоге које је узео у обзир по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је на законито престао радни однос код тужене, а одлука о изреченој дисциплинској мери престанка радног односа поништена је правоснажном пресудом Општинског суда у Владичиним Хану П.293/02 од 19.5.2003. године.

Тужилац је био ван радног односа кривицом тужене прво због суспензије (од 7.10.1998. године до 26.11.1998. године), а потом због изречене дисциплинске мере до 25.10.2004. године. У овом периоду није имао могућности да се запосли и није радио код другог послодавца. Према обрачуну који је доставила тужена и вештачењем је утврђено да је изгубљена зарада тужиоца у наведеном периоду 594.853,32 динара, да обрачуната затезна камата на овај износ до вештачења представља износ од 515.052,35 динара или укупно 1.099.905,67 динара. Тужбу за накнаду штете због незаконитог престанка радног односа тужилац је поднео 4.2.2004. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су обавезали тужену да тужиоцу накнади материјалну штету због незаконитог отказа у висини изгубљене зараде коју тужилац није остварио кривицом тужене, у смислу члана 106. став 5. Закона о радним односима ("Службени гласник РС",бр.55/96, 28/01, 43/01) у вези члана 96. и 108. Закона о раду ("Службени гласник РС",бр.70/01) и члана 154. и 155. Закона о облигационим односима (ЗОО) и да за умањење накнаде ове штете нису испуњени услови из члана 108. став 3. наведеног Закона о раду из члана 192. ЗОО.

Разлози који су у погледу овог дела побијане одлуке дали нижестепени судови у свему прихвата и Врховни суд, а наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 393. ЗПП одлучио као у изреци под I.

Међутим, ревизијом тужене се основано указује да су нижестепени судови одлучујући о висини накнаде ове штете због погрешне примене материјалног права чињенично стање непотпуно утврдили.

Нижестепени судови су у укупан износ штете због изгубљене зараде урачунали и споредна тражења – обрачунату камату доспелу до дана вештачења, а пропустили да утврде доспелост сваког појединачног износа изгубљене зараде коју тужилац није остварио у периоду од 7.10.1998. године до 25.10.2004. године и да од доспелости сваког од ових износа тужиоцу досуде затезну камату до исплате, сагласно одредбама члана 277. ЗОО у вези члана 1. Закона о висини стопе затезне камате, већ су затезну камату обрачунали до дана вештачења и приписали је главном потраживању а потом на цело утврђени износ поново досудили тужиоцу затезну камату од 1.7.2004. године до исплате.

Како је због погрешне примене материјалног права изостало утврђење одлучних чињеница у погледу доспелости потраживања накнаде ове штете изгубљене зараде тужиоца, Врховни суд је укинуо нижестепене одлуке у преосталом делу захтева за исплату обрачунате и приписане затезне камате и затезне камате која тече на ово потраживање до исплате на основу члана 395. став 2. ЗПП и одлучио као у изреци под II.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити речене недостатке, у изложеном смислу употпунити чињенично стање и донети закониту и правилну одлуку.

Председник већа-судија,

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд